

ABSTRACT

Dmytro Shapovalov. Theoretical and praxeological principles use of specialized knowledge in the investigation of state-funded health care crimes. Provides a forensic analysis of budget crimes in the field of health care, clarifies the nature of these crimes and identifies a variety of areas of criminal encroachment. Some elements of the forensic characterization of the crime that basically determine the further use of specialized knowledge, in particular, the structure of methods of committing crimes and their classification, the types of traces left while committing the crimes related to health care public funding. The general terms and the structure of the studied scientific category are characterized.

It has been established that budget crimes in general and their varieties in some areas have been studied by domestic and former Soviet scientists from both forensic and criminal law points of view. Crimes related to public funding of health care were considered partly in the framework of budget crimes study and mainly covered the misuse of budget funds, crimes committed by officials, public procurement, and so on. It has been proved that this area of criminal activity is much wider. It was found out that offenses related to the misuse of budget funds in the field of health care included criminal acts committed in the preparation, review, approval and implementation of budgets, as well as in the control of budget execution. Some scientific achievements were proved to have lost their relevance due to the legislative changes, reform of the health care system, redistribution of allocated budget funds, constant transformations of state medical programs, such as: reimbursement of funds spent on drugs; provision of medicines to patients with diabetes and cancer; program for the purchase of consumables and equipment for hemodialysis, and so on.

Keywords: investigations of budget crimes, the healthcare industry, special knowledge, budgetary funds, ways of committing crimes, a coherent picture, subjects of use of special knowledge, judicial expertise, investigative (investigative) actions.

УДК 343.14

DOI: 10.31733/2078-3566-2021-3-298-303

Артем ЛУЧКО®

аспірант

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ВИЗНАННЯ ДОКАЗІВ, ЩО ОТРИМАНІ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОКРЕМИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ, НЕДОПУСТИМИМИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Метою статті є дослідження практичних аспектів визнання доказів, що отримані під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій, недопустимими в кримінальному провадженні. Кримінальним процесуальним законодавством України було сформульовано загальні вимоги, яким повинні відповідати докази: 1) законність джерела; 2) належне оформлення перебування та результатів процесуальних дій під час кримінального провадження; 3) здійснення збирання інформації належним суб'єктом; 4) законний спосіб отримання доказів. Невідповідність цим вимогам, відповідно, тягне за собою визнання недопустимості доказу. Однак подальше дослідження практичних аспектів визнання недопустимості доказів показало, що деякі вимоги є не настільки очевидними, щоб їх можна було одразу виокремити та прийняти відповідне рішення, з чим і зіткнулися як юристи-практики, так і науковці.

Ключові слова: кримінально-процесуальне законодавство, недопустимість доказів, слідчі (розшукові) дії, органи досудового розслідування, суд.

Постановка проблеми. З прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року (далі – КПК України) [1], Україна стала на шлях демократизації вітчизняного законодавства та почала впроваджувати міжнародні та європейські цінності, принципи та стандарти щодо захисту прав людини.

З метою унеможливлення випадків отримання доказів шляхом порушення конституційних прав громадян у главі 4 нового КПК України відображено поняття доказу, належності доказу, допустимості доказу, недопустимості доказів, отриманих

внаслідок істотного порушення прав та свобод людини.

Зокрема, в ч. 1 ст. 87 КПК України передбачено, що недопустимими є докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Отже, докази, отримані не у передбаченому КПК порядку, не можуть братися до уваги під час судового розгляду кримінального провадження.

Питання допустимості чи недопустимості доказів є одним з найскладніших в кримінальному процесуальному праві не тільки України, а й інших країн світу. На перший погляд, наявність в кримінальному процесі норм, що встановлюють критерій допустимості доказів, не повинна викликати труднощів у практичному застосуванні. Тобто органи досудового розслідування повинні чітко дотримуватися процесуальних вимог, встановлених КПК України, під час збирання та отримання доказів, а суд під час виявлення певних процесуальних порушень, здійснених органами досудового розслідування на цьому етапі, має визнати такі докази недопустимими і виключити їх із судового розгляду. Але в теоретичній та практичній площині виникає велика кількість питань як на стадії досудового розслідування, так і під час судового розгляду, що підтверджується судовою практикою та великим масивом наукових напрацювань, присвячених цій тематиці.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Великий внесок у дослідженні теоретичних питань, пов'язаних з проблемою допустимості доказів, зробили такі науковці: Я. Зейкан, А. Панова, О. Осетрова, Н. Басай, С. Некрасов, В. Тютюнник, В. Шепітько, Е. Доля, Ю. Аленін, М. Стоянов, Ю. Орлов, В. Тертишник, О. Ларіна, В. Тертишник, І. Чупрікова, А. Павлішин та інші. Проте, незважаючи на наявність великої кількості наукових праць, питання визнання доказів, що отримані під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій, недопустимими у кримінальному провадженні, продовжує бути актуальним та таким, що потребує додаткового дослідження.

Метою статті є новий науковий результат щодо теоретичних та практичних аспектів визнання доказів, що отримані під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій, недопустимими у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Стаття 86 КПК України присвячена допустимості доказів, але сама по собі вона не розкриває умов, які дозволяють визначити доказ допустимим чи недопустимим. З метою визначення умов допустимості треба звернутися до ст. 84, 93, 103, 223-245 КПК України. Здійснивши аналіз цих статей, можна виділити такі умови, недотримання яких матиме своїм наслідком визнання доказів недопустимими: 1) законність джерела (ч. 2 ст. 84 КПК України); 2) належне оформлення ходу та результатів процесуальної дії під час кримінального провадження (ст. 103 КПК України); 3) здійснення збирання інформації належним суб'єктом (ч. 1 ст. 84 та ч. 2 ст. 93 КПК України); 4) законний спосіб отримання доказів (ст. 223-245 КПК України).

З'ясувавши основні умови процесуального законодавства, недотримання яких спричиняє недопустимість доказу, треба звернути особливу увагу на ст. 87 КПК України. Її положення, маючи загальний характер, повинні виконуватись під час здійснення кожного з видів слідчих (розшукових) дій і саме на основі цієї статті, зважаючи на аналіз судової практики, виникає доволі велика кількість порушень та оскаржень дій органів досудового розслідування.

Вирішуючи питання недопустимості доказів на основі ч. 1 ст. 87 КПК України, суди повинні зважати на те, що необхідно вказувати, внаслідок якого саме порушення фундаментального права та свободи було отримано доказ, особу, яка зазнала такого порушення, та обґрунтувати істотність порушення. З огляду на ці міркування в Постанові Верховного Суду від 8 жовтня 2019 року у справі № 639/8329/14-к зазначається, що відсутність у протоколі відомостей щодо особи, яка здійснювала допит, її підпису, а також запису причини виклику, яка не має стосунку до справи, не є підставою визнання доказу недопустимим відповідно до ч. 1 ст. 87 КПК України, якщо у вирокі суду не буде надано обґрунтування порушених таким чином фундаментальних прав та свобод [8]. Аналогічну правову позицію було висловлено в Постанові Верховного Суду від 12 листопада 2019 року у справі № 236/863/17 [3].

Також важливо зазначити про взаємозв'язок ст. 87 КПК України та визнання

недопустимості похідних злочинів. Верховним Судом було висловлено правову позицію, згідно з якою визнання недопустимості первісних доказів згідно з ч. 1-3 ст. 87 КПК України несе за собою можливість відповідного невизнання похідних. При цьому наголошується на обов'язковості встановлення, на додаток до зазначених вище вимог, судами факту, що інформація, яка містилася в первісному доказі, який був визнаний недопустимим, посприяла отриманню відповідного похідного доказу та в який саме спосіб [8]. На прикладі справи № 639/8329/14-к це виразилося в тому, що суд касаційної інстанції дійшов висновку, що судами першої та апеляційної інстанції було неправильно застосовано положення процесуального законодавства, визнавши недопустимими документи виконавчого провадження на тій підставі, що вони були отримані на основі первісного доказу, а саме копії протоколу допиту свідка, який був визнаний недопустимим, оскільки місцевий суд не обґрунтував застосування ч. 1 ст. 87 КПК України та не вказав як саме первісний доказ посприяв отриманню похідних, а апеляційний суд не перевірів належним чином застосування процесуальних норм.

У Постанові Верховного Суду від 25 вересня 2018 року у справі № 210/4412/15-к колегія суддів звернула увагу на питання порушення права на захист особи під час здійснення слідчих (розшукових) дій в контексті ст. 87 КПК України. В цій справі судом першої та апеляційної інстанції було визнано недопустимість окремих доказів у зв'язку з порушенням фундаментальних прав особи. Але, як зазначив Верховний Суд, суди нижчих інстанцій не взяли до уваги той факт, що застосування наручників (кайданок) до особи відбулося у зв'язку зі здійсненням процесуальної дії затримання, відповідно до Закону України «Про Національну поліцію», а не внаслідок проведення обшуку. Під час вирішення питання недопустимості доказів на підставі порушення права на захист та допущення жорстокого поводження суди не зазначили, які саме положення КПК України було порушено та як це вплинуло на доведення винуватості особи. На додаток до цього, в цій справі необхідно було врахувати ст. 20, 42, 234, 236 КПК України. Верховний Суд наголосив на тому, що перелік обставини недопустимості доказів, визначений в ст. 87 КПК України, не є вичерпним, а лише слугує орієнтиром для визначення терміна «істотне порушення» та наголошує на обов'язковості автономної оцінки допустимості кожного окремо взятого доказу [5].

Дослідивши питання недопустимості доказів, потрібно зазначити, що неправильне застосування норм кримінального процесуального права виникає не тільки на стадії судового розгляду, але й під час досудового розслідування. Органами досудового розслідування здійснюється велика кількість порушень процесуального законодавства під час збирання доказів, що часто призводить до неможливості притягнення осіб, які фактично вчинили злочин, до кримінальної відповідальності.

Верховним Судом 26 листопада 2019 року було розглянуто справу № 310/4839/17, яка стосувалася однієї з найчастіших помилок органів досудового розслідування, а саме пропущення строків звернення до слідчого судді після вчинення відповідними органами невідкладної слідчої дії, що призвело до визнання доказів, отриманих під час її проведення, недопустимими, крім того, було також виявлено неправильне розуміння таких слідчих дій, як огляд місця події та обшук.

Перше, на що потрібно звернути уваги під час розгляду цієї категорії справ, – це п. 1 ч. 2 ст. 87 КПК України, який закріплює правило, що здійснення процесуальних дій без необхідного для цього дозволу суду або з порушенням його суттєвих умов є обставиною, що зобов'язує суд визнати такі дії як істотне порушення прав людини та основоположних свобод. Здійснюючи слідчу дію, органи досудового розслідування керувалися ч. 3 ст. 214 КПК України, яка зазначає про можливість проведення огляду місця подій у невідкладних випадках до внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР), що вносяться невідкладно після його завершення [2]. Верховним Судом наголошується, що підставою для проведення огляду місця події є інформація про вчинення кримінального правопорушення, зафіксована у певній процесуальній формі. З матеріалів справи № 310/4839/17 була визначена відсутність підстави проведення огляду місця події 12 липня 2017 року у домоволодінні підозрюваного. До того ж відомості про вчинення кримінального правопорушення було внесено до ЄРДР тільки на наступний день і на підставі даних, отриманих під час вказаного огляду [7].

Важко не погодитись з позицією касаційної інстанції, що за цих обставин був проведений фактично не огляд, а саме обшук житла чи іншого володіння особи, який

може бути здійснений згідно з ч. 2 ст. 234 КПК України тільки у разі наявності відповідної ухвали слідчого судді. Виняток з цього привила наявний у ч. 1 ст. 233 КПК України, яка дозволяє слідчому чи прокурору проникнути до житла чи іншого володіння особи без відповідної ухвали слідчого судді у невідкладних випадках, з обов'язком звернення до суду з метою отримання відповідної ухвали одразу після завершення слідчої дії. Але у цій справі слідчий звернувся до слідчого судді 26 липня 2017, що явно порушує вимогу «невідкладного» звернення. Тому Верховний Суд констатував закінчення встановленого законом «невідкладного» строку, що призвело до втрати визнання законності вчиненої слідчої дії і, відповідно, визнання недопустимості доказів, отриманих в результаті її проведення [7].

Подібні дії з боку органів досудового розслідування (проведення обшуку під виглядом огляду місця події) з метою оминання судового контролю не раз відмічені Верховним Судом у постановках від 07 червня 2018 року (справа № 740/5066/15-к), від 26 лютого 2019 року (справа № 266/4000/14-к). Але незалежно від того, чи спричинені такі дії органів досудового розслідування намаганням оминати судовий контроль чи простим нерозумінням положень кримінального процесуального законодавства, вони призведуть до суттєвих наслідків, які виражаються у визнанні недопустимості доказів та неможливості притягнути осіб, що вчинили злочин, до кримінальної відповідальності. Можливим вирішенням цієї ситуації є подолання невизначеності в кримінальному процесуальному законодавстві, що породжує різне тлумачення певних положень, наприклад, складність законодавчого розмежування обшуку та огляду, і має прямий вплив на визнання доказів допустимими чи недопустимими.

Ще одна помилка органів досудового розслідування, пов'язана з проведенням обшуку та визнання допустимості доказів, це звернення до слідчого судді про надання дозволу на тимчасовий доступ до володіння особи, коли сама слідча дія вже була проведена, не відповідає зобов'язанню слідчого чи прокурора невідкладно звернутися до слідчого судді з метою надання дозволу на проведення обшуку і тягне за собою визнання протоколу обшуку як недопустимого доказу. Відповідна правова позиція наведена в Постанові Верховного Суду від 25 вересня 2018 року у справі № 623/4131/15-к [6].

Важливим вбачаємо звернути увагу на змістовне наповнення протоколів про проведення певних слідчих дій, оскільки впливає на визнання їх як допустимих доказів під час судового розгляду. На прикладі Постанови Верховного Суду від 24.09.2020 у справі № 306/2629/17 протокол обшуку був визнаний недопустимим доказом усіма судовими інстанціями у зв'язку з відсутністю ідентифікаційних ознак (не зазначено марки, моделі, номера, а також характерних ознак) у частині опису виявлених та вилучених речей. Верховним Судом також роз'яснено, що протокол пред'явлення потерпілим речей для впізнання, в якому не зазначено ознак, за якими потерпілі впізнали особисті речі, а наведено тільки загальні фрази про ознаки таких речей, не описано їх деталей, є недопустимим доказом [4].

Також на практиці зустрічається багато випадків, коли обшук, який був розпочатий у денний час, продовжує проводитися і в нічний час (з 22 до 6 години), що згідно з ч. 4 ст. 223 КПК не допускається, за винятком невідкладних випадків. Іноді слідчий зупиняє проведення обшуку, а на наступний день, без відповідної ухвали, продовжує його проведення, що по суті суперечить нормам ч. 1 ст. 235 КПК, якою передбачено, що слідчий, прокурор може проникнути на підставі ухвали слідчого судді до житла чи іншого володіння особи лише один раз [2].

Судді в таких випадках критично ставляться до законності зазначених дій представників сторони обвинувачення. Наприклад, у рішенні слідчого судді Дарницького районного суду м. Києва від 21.09.2018 року у справі № 753/15659/18 зазначено, що дії слідчого щодо оголошення перерви під час обшуку та відновлення проведення зазначеної слідчої (розшукової) дії наступного дня – не узгоджуються з вимогами кримінально-процесуального закону, оскільки проникнення до приміщення на підставі ухвали слідчого судді можливо лише один раз, зважаючи на таке: проникнення у контексті обшуку означає потрапляння всередину житла чи іншого володіння особи і в кримінально-процесуальній діяльності пов'язане з подальшим проведенням певних процесуальних дій, а тому у разі залишення (виходу) за межі житла чи іншого володіння особи проникнення треба вважати закінченим, і для продовження обшуку необхідно отримати нову ухвалу слідчого судді. Такий висновок, на думку слідчого судді, узгоджується з іншими положеннями КПК, зокрема, що обшук на підставі ухвали слідчого судді повинен проводитися в обсязі,

необхідному для досягнення мети обшуку (ч. 5 ст. 236 КПК); проведення слідчих (розшукових) дій у нічний час (з 22 до 6 години) не допускається, за винятком невідкладних випадків, коли затримка в їх проведенні може призвести до втрати слідів кримінального правопорушення чи втечі підозрюваного. Наведені норми дозволяють проведення безперервного обшуку без залишення об'єкта обшуку; навіть у разі потреби продовження обшуку у нічний час, слідчий, прокурор має право це зробити, адже зрозуміло, що у разі залишення житла чи іншого володіння при незакінченому обшуку з високим ступенем вірогідності призведе до втрати слідів кримінального правопорушення. За нормами КПК у чинній редакції у разі залишення особою, яка проводить обшук, обшукуваного житла чи іншого володіння особи, продовжувати обшук на підставі тієї самої ухвали слідчого судді неправомірно [8].

Висновки. Розглядаючи практичні аспекти визнання доказів, що отримані під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій, недопустимими у кримінальному провадженні, кримінальним процесуальним законодавством України було сформульовано загальні вимоги, яким повинні відповідати докази. Невідповідність цим вимогам, відповідно, тягне за собою визнання недопустимості доказу. Однак подальше дослідження питання допустимості чи недопустимості доказів дозволяє виявити аспекти, які не є настільки очевидними, щоб їх можна було одразу виокремити, з чим і зіткнулися суди на практиці. Проаналізувавши судову практику України, дослідивши наукові роботи вітчизняних науковців, а також вивчивши праці закордонних фахівців в частині загальної концепції допустимості доказів, можна побачити необхідність законодавчої визначеності, якої потребує кримінальне процесуальне право. Проблема правової невизначеності спіткала більшість правових систем світу, в тому числі й право України. Вона породжує суб'єктивізм та різне тлумачення норм допустимості чи недопустимості доказів, що створює неймовірну кількість проблем, які ускладнюють здійснення кримінального провадження як на стадії досудового розслідування, так і судового провадження. Підтвердженням цього є значний масив справ, пов'язаних саме з визнанням допустимості чи недопустимості доказів, що виражається не тільки в помилках процесуального характеру, але й термінологічного розуміння та розмежування. Невизначеність категоріально-поняттєвого апарату не просто призводить до неправильного застосування норм кримінального процесуального права під час проведення слідчих (розшукових) дій органами досудового розслідування з метою збирання та отримання допустимих доказів, а також сприяє пошуку способів оминання певних положень (наприклад, оминання судового контролю під час здійснення слідчих (розшукових) дій органами досудового розслідування). Закономірним результатом таких дій є визнання недопустимості доказу, при чому важко визначити мотиви таких суб'єктивних дій (намагання навмисно спричинити недопустимість доказу, неналежна професійна підготовка тощо).

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n1056>.
2. Постанова Верховного Суду від 12 листопада 2019 року у справі № 236/863/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85583584>.
3. Постанова Верховного Суду від 24 вересня 2020 року у справі № 306/2629/17. Єдиний державний реєстр судових рішень : вебсторінка. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91855177>.
4. Постанова Верховного Суду від 25 вересня 2018 року у справі № 210/4412/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76859981>.
5. Постанова Верховного Суду від 25 вересня 2018 року у справі № 623/4131/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76812124>.
6. Постанова Верховного Суду від 26 листопада 2019 року у справі № 310/4839/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86162670>.
7. Постанова Верховного Суду від 8 жовтня 2019 року у справі № 639/8329/14-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85238666>.
8. Ухвала слідчого судді Дарницького районного суду м. Києва від 21.09.2018 р. у справі № 753/15659/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/77738726>.

Надійшла до редакції 08.09.2021

References

1. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 r. № 4651-VI [Criminal Procedure Code of Ukraine]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n1056> [in Ukr.].
2. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 12 lystopada 2019 roku u spravi № 236/863/17 [The

decision of the Supreme Court, November 12, 2019, case № 236/863/17]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85583584> [in Ukr.].

3. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 24 veresnia 2020 roku u spravi № 306/2629/17 [The decision of the Supreme Court, September 24, 2020, case № 306/2629/17]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91855177> [in Ukr.].

4. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 25 veresnia 2018 roku u spravi № 210/4412/15-к [The decision of the Supreme Court, September 25, 2018, case № 210/4412/15-к]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76859981> [in Ukr.].

5. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 25 veresnia 2018 roku u spravi № 623/4131/15-к [The decision of the Supreme Court, September 25, 2018, case № 623/4131/15-к]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76812124> [in Ukr.].

6. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 26 lystopada 2019 roku u spravi № 310/4839/17 [The decision of the Supreme Court, November 26, 2019, case № 310/4839/17]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86162670> [in Ukr.].

7. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 8 zhovtnia 2019 roku u spravi № 639/8329/14-к [The decision of the Supreme Court, October 8, 2019, case № 639/8329/14-к]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85238666> [in Ukr.].

8. Ukhvala slidchoho suddi Darnytskoho raionnoho sudu m. Kyieva vid 21.09.2018 r. u spravi № 753/15659/18 [Decision of the Investigating Judge of the Darnytskyi District Court of Kyiv of September 21, 2018 in the case № 753/15659/18]. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen : vebstorinka. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/77738726> [in Ukr.].

ABSTRACT

Artem Luchko. Practical aspects of determining the evidences obtained as a result of investigative (search) actions as inadmissible in the criminal proceeding. The article is devoted to the study of theoretical and practical aspects of determining the evidences obtained as a result of investigative (search) actions as inadmissible in the criminal proceeding. The criminal procedural law of Ukraine formulates general requirements which must be followed during the evidence-collection process: 1) the legal sources of evidences; 2) the proper registration of the course and results of procedural actions during criminal proceedings; 3) the evidence-collection process fulfilled by appropriate authorities; 4) legal method for obtaining evidences. Failure to comply with these requirements results in the inadmissibility of evidences. However, further study of theoretical and practical aspects of determining evidences as inadmissible has shown that some requirements are not so obvious so it is difficult to identify them immediately.

Analyzing the judicial practice of Ukraine, researching the scientific works of domestic scientists, as well as studying the works of foreign experts in terms of the general concept of admissibility of evidences, we can see the need for legal determinancy, which requires criminal procedure law. It causes subjectivism and different interpretations of admissibility or inadmissibility of evidences, which create an incredible number of problems that complicate the conduct of criminal proceeding at both pre-trial investigation and court hearing. This is confirmed by a large number of cases related to the recognition of admissibility or inadmissibility of evidences.

Uncertainty of the categorical-conceptual apparatus not only leads to incorrect application of criminal procedural law during the course of investigative (search) actions by pre-trial investigation bodies in order to gather and obtain admissible evidences, but also helps to facilitate ways to circumvent certain provisions of law.

Keywords: *criminal procedural legislation, investigative (search) actions, inadmissibility of evidences, pre-trial investigation bodies, court.*